

Meenutan sedasama «Vaikset häält» või muusikali «Grease».

(Muheleb.) Muidugi on hea, kui olen suutnud jätta mulje, et tõesti oskan laulda. Aga selleks, et ma ka ise end lauljaks pidada võiks, läheb kaua aega ja tööd. Ent mul on plaanis seda tööd teha.

Selleks, et sinu puhul peaks «laulva näitleja» sõnapaar ikka paika?

Nii jah! (Naerab.) Muidugi oleks tore, kui saaks kogu aeg laulutunde võtta. Võib-olla on siin küsimus ka minu laiskuses. Ter- vitan lauluõpetaja Zoja Hertsi, kes, ma loodan, pole mind unustanud. Mul on plaan ta ukse taha veel kraapima minna.

«Grease'iks» sind õpetanud Zoja Hertsi on sinu põhiline muusikaline suunaja?

Pärast temaga tehtud tööd tundsin hüpet arengus. Isegi «Vaik- se häälega» oli nii, et pärast pike- mat pausi uuesti etendust tegema hakates märkis Vaarik ühes taas- tusproovis, et oh, Evelin, kus sa nüüd oled laiama hakanud. Ilmselt lisas Hertsi õpetus enesekindlust.

Linnateatri publikulemmiku tiitel kahel viimasel aastal on tulnud kui muuseas?

(Naerab.) Eks siin on suur osa ka töödel väljaspool Linnateatrit. Televisiooni võim on suur. Samuti on muusikalipubliku hulk suur. Miskipärast tundub see kõik mulle järellainetusena. Ma ei tea, kas ma oma tegudega Linnateatris olen selle tiitli ära teeninud. Aga muidugi olen õnnelik, et see nii on.

Kas on üldse võimalik, et näit- leja pühendub vaid oma teat- rile ega pista nina n-ö majast välja? Tundub, et nüüdisajal tahab näitleja pigem, et teda oleks võimalikult palju kuulda ja näha.

(Mõtleb hetke.) Ma arvan, et kui seada eesmärgiks, et mind oleks võimalikult palju näha ja kuulda, siis vaevast kaasneb sellega väga head sooritust töös. See ei ole

minu eesmärk. Kui tahta olla näh- tud ja kuulnud, siis jumala eest, võta üks nõme telesaade teise otsa, kuhu võib oma nägu toppida. Ma ei tahagi olla nii väga nähtud ja kuulnud, aga samas – siin ma istun ja annan intervjuud. (Naerab.)

Kui tööst rääkida, siis mulle kohutavalt meeldib, et saan seda ka Linna- teatrist väljaspool teha. See on juba sellepärast hea, et aru saada, (iga sõna rõhutades) kui väga ma oma teatrit armastan.

On see mõistmine, kui hea on koju tagasi tulla?

Just! Käia korra eemal, et näha, kuidas kodus asjalood on. Ja kodu on väga hea. Samas meeldib mulle mu püsimatute loomuse tõttu teiste näitlejate teistes töödes kohtuda. Kindlasti on neidki, kes on paiksema loomuga ja ei murra oma teatrite truudust. Minagi ei taha oma teatrite truudust murda.

Ja kavalehel seisab niikuinii «Evelin Pang, Tallinna Linnateater».

Milline kiidulaul!

(Naerab.) Ma tõesti armastan oma teatrit. Mul on armsad kollee- gid ja mõnus töö.

“Minagi ei taha oma teatrite truudust murda.”

Usu või ei, aga on neid, kes sind pelgalt su tööde kaudu teades ütlevad: see on ju see nõme bitch! Kui sellise hinnangu põhjust küsida, öeldakse: vaadake, milline ta «Õnne 13» on!

(Naerulagin ei taha vaibuda.) Väga tore ju! Las olla! Mulle enda- le meeldib ka võtetele minnes

öelda, et need on narkariipika juhtumised Õnne tänaval. See roll on mulle kahe aastaga väga kalliks saanud. Ja mida rohkem stsenaarist Teet Kallas sigadusi sisse kirjutab, seda rohkem ma põlema lähen. Mis seal salata, need võttepäevad, kui tuleb vaid laua taga istuda ja rääkida, on igavamad. Aga kui saab sigatseda, siis on mõnus.

Kas sa ka ise vahetevahel si- gatsed?

Ma arvan, et ma pole sugugi paheline, pigem selline üsna igav ja tavaline. Minu pahed on vist need lihtsamad surmapatud – ka- dedus, ahnus ja nii edasi. Usun ütlusesse, et kõik, mida sa teed, tuleb ringiga tagasi. See kehtib nii halva kui ka hea puhul. Püüan seda alati meeles pida- da ja ikka rohkem vist head teha.

Oled üks neid näitlejaid, kes on head teinud ka Maarja küla toetuskont- sertidel.

Vaat see on üks vahva pro- jekt, kus on kokku saanud üks väga mõnus seltskond. Nüüdseks oleme koos sõbranna Hele Kõrega neil kontsertidel juba neli aastat koos laulnud.

Nagu pillab rahvusvaheline fil- miandmebaas – «best friends with actress Hele Kõrega» («on näitlejanna Hele Kõrega pari- mad sõbrad»).

Jutt jumala õige! Huvitav, kust see rahvusvaheline filmiandme- baas seda teab!? Hele on üks ütle- mata suur ja tähtis osa minu elust. Meie sõprus algas esimesest koo- lipäevast. Tuli üks tüdruk minu juurde ja küsis: vabandust, kas see tool on vaba. Ja mina – no muidugi tema jutu järgi – olevat hästi ülbelt öelnud (loobib juukseid), et no põhimõtteliselt on küll jah. Ja nii jäigi. (Itsitab.)

Kui tihedalt kogu teie kursus, lavakunstikooli 20. lend väl- jaspool tööd suhtleb?

Mulle tundub, et ma olen üks aktiivsemaid kõigiga suhtlejad. Seda sellepärast, et paljud meist on Linnateatris, arusaadavalt

Priit Võigemast ja Evelin Pang abiellusid eelmise aasta 29. juulil. See pilt on tehtud hoopis nende sõprade pulmas.